

Једино предвидљиво код актуалног режима у Србији јесте његова непредвидљивост. Од самог врха па наниже, грађани су недјељама увјеравани да је корона "најсмешнији вирус у историји цивилизације" како то рече др Бранимир Несторовић. У том правцу, министар просвјете још је у петак пријетио директорима школа због обустављања наставе. А онда је – свега четрдесет и осам сати касније – објављено ванредно стање...

Начин на који је то обавио предсједник Србије дубоко је забрињавајући. Колико до јучер, багателизирао је пандемију, а сада на рубу суза запомаже, љути се на Европску унију и грађане те, надасве, дјелује пасивно-агресивно: сви су криви осим њега, нико ништа не слуша и тко зна шта би било с нама да он о свему не брине "макар га стрељали." Тко се раније није узбуђивао због "ситуације", од тог тренутка је почео.

Шта овакво Вучићево понашање говори о његовом режиму? Углавном – да је контрадикторан, склон паници, неувјерљив, неспособан да прихвати одговорност, са крајњем ниским капацитетом управљања и још много тога, нимало ласкавог. Такођер и да он лично не одустаје од предизборне кампање, самохвалисања, настојања да сваку, па и ову ситауцију искористи како би цементирао своју власт.

